

„Soča“ izhaja vsak četrtek in velja s pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.50  
Pol leta . . . . . „ 2.30  
Četrt leta . . . . . „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristočno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat  
7 „ „ „ 2 „  
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

# SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“. — v Trstu v tobakarnici „Via della caserma 60“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soča“ v Gorici Via del Municipio v Kalistrovi hiši III. nadstr. naročnina pa opravištvu „Soča“ v Gorici „Via scuole“ h. št. 429, II. nadstr.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri uredništvu.

Glasilo slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

## Cesarjev odgovor na adresno.

Nj. E. gospod namestnik za Primorsko je razposlal županstvom onih občin v furlanski ravnini in v Brdih, katerih prebivalstvo je v ogromnem številu podpisalo adresno vdanosti, sledeči razpis:

„Slavnemu županstvu v . . . . .“

„Njegovo ces. in kr. apost. Veličanstvo je vsled najvišjega sklepa od 30. aprila t. l. blagovoljilo z dopadanjem na znanje vzeti izraze prirojene zvestobe do Vladarja in države, ki so jih občine poknežene grofije Goriške in Gradiške, ležeče na desnem bregu Soče, v adresah, odposlanih predsedništvu c. k. ministerskega sveta, objavile in to vsled vznemirljivih glasov, ki so se bili med nje zatrosili.

Ob enem je Nj. c. in k. apost. Veličanstvo blagovoljilo pooblastiti gospoda ministra za notranja opravila, da po meni naznani občinam, od katerih so došle take adrese, da tisti glasovi, ki se imajo pripisovati edino graje vrednim homatijam posameznih prenapetih in revolucionarnih elementov italijanske narodnosti, nemajo prav nobenega stvarnega temelja in da ne morejo gledé na mogočnost monarhije in na lojalno zadržanje kraljeve vlade italijanske nikakor užročevati bojazni.

Prav ljubo mi je, da morem v odgovor na omenjeno adresno naznanjati slavnemu županstvu te pomirljive besede mogočnega našega vladarja z vabilom, da jih nemudoma priobči tamkajšnjemu ljudstvu in da o tem posebno tudi občinskemu starešinstvu v prihodnji javni seji poroča, da bodo znali vsi spodobno ceniti one prazne demonstracije, katere niso družega dosegle, nego da se je enkrat več v pravem svitu pokazala podoba vladajoče hiše in do avstrijske monarhije.“

V Trstu, 5. maja 1878.

C. k. namestnik Feliks baron Pino.

## Dopisi.

### Z Vipavskega 8. maja (Izv. dop.) Ajdovska

„Edinost“ je priredila preteklo nedeljo prav lepo besedo, pri kateri so sodelovali tudi verli Rifenberški pevci. Zanimivi program je privabil zraven društvenikov tudi nekoliko zvananje gospode — in kolikor nas je bilo, ni gotovo nikogar grevalo, da je prišel: kajti izvršitev posameznih točk ni zaostajala za njih zanimivostjo. Pogrešali smo pa vendar nekoliko domače gospode in užalilo nas je slišati, da se kuja. Kaj bi se neki ongavila v malem kraji, kder je neobhodno potrebno, da se vse moči združijo ter zedinjene vzbudijo in vzdržujejo vsaj nekoliko živahnosti v društvenem življenju? Saj so Ajdovci okusili, in ne samo to, ampak zadosta dolgo tudi uživali grenak sad domačih homatij in preprirov; ali bi ne bil čas, da bi slednjič popustili vse mejsebojno osebno merjenje, ter se združili vsi v hladno senco one košate lipe, katero so sami po dolgih dogovorih jako pomenljivo krstili „Edinost“? — Glavna točka na programu je bila vesela igra: „Zakonske nadloge“ in reči moramo brez prehvale, da so se v njej vsi igralci dobro obnesli, nekateri bi zaslužili celo „accessit“ in eden je segal po zaslugi do „eminence“. — Zapazili smo velik napredek po zadnji predstavi ajdovskih diletantov v Dornbergu. Deklamacija „Zgubljeni sin“ Boris Miranov, je zelo tepla — deklamator ne ve, ali bi se ravnal strogo po pravilih deklamatorike, ali bi rajši dramatično predstavljal. — gosp. P. se je držal srednje poti in se je zares mnogo potrudil, da je z uspehom omagal težavno nalogo. — Ajdovski pevci so sami, a še boljše pomnoženi z rifenberškim zborom — prav lepo, vbrano in z občutkom peli. Vsi moški zbori so vzbudili občno pohvalo. Duet za sopran in alt „Pozdravljam te gorenjska stran,“ ki sta ga zdaj rahlo zdaj vneto pela rifenberška skorjančka, je kaj milo božal sluh vernih poslušalcev, da so očarani z gromovitim ploskom zahtevali ponovitev. Še ob eni točki bi imeli kaj omeniti, pa znani spretni solist nam gotovo ne zameri, ako iz delikatnih ozirov za spremljevalca — molčimo.

Po besedi je bila prav živahna zabava skoro do petelinovega klika. — H koncu moramo še omeniti, da si je ajdovska „Edinost“ izvolila novega predsednika

v osebi g. d. r. Kenda. Nadejamo se, da bode vrlenu zdravniku glavna skrb, da privéde društvo do trdnega trajnega zdravja in do visoke starosti.

**iz Nabrežine 6. maja (Izv. dop.)** V Nabrežini delajo se velikanske priprave za prihodnji spomin lanskega koncerta; soditi se sme vže po tem, da bo v Nabrežini privrelo vse polno ljudstva od vseh strani. Verli Nabrežinci hočejo sopet enkrat pokazati, da so jako vneti za narodno reč, da so gostoljubni in požrtvovalni, ker Slavec je društvo, ki pred vsem zasluži naše podpore; narod naj goji to prokrasno društvo, naj ga podpira duševno in materjalno, da nam nikoli več ne propade, marveč da razširja ono društvo blagodejni upliv v zmislju slovenske in slovanke edinstva. —

**iz Trsta, 3. maja. (Izv. dop.)** (1. maj v Trstu. — Zopet o rovarstvu lahonov in o Sloveniji. — Statistika naših lahonov. — Statistično. — Važnost Trsta. — Razno.) Predvčerajšnjem je Trst praznoval 1. maja; od 5. ure zjutraj je bilo vse po koncu; vsa svet vrc v „Boschetto“ in na „lovca“, povsod se ališ godba in na vse jutro vidi se po gostilnah zunaj Trsta vesele obraze gospodov, gospa in otrok, ki obhajajo spomin boginje Ceres okolo dobrega piva in okusnih jeduč. Čudil sem se posebno, ko sem videl gospé jesti in piti na vse jutro take jedi in pijače, ki se tako rano navadno dobro priležejo le takozvanim „barakonom“; a tukaj je tako običajno, in navada je železna srajca, akoprav čestokrat nezdrava. Dunajčani nimajo v tem obziru niti pičice pred Tržačani.

Naši tržaški rovarji se uže zopet po Trstu trosili nek oklic, Avstriji in nam Slovencem protiven; slovenska tabra na Goriškem sta tudi tukaj, kakor v Gorici, dregnili v sršenje gnezdo; Vaši in naši lahoni so v tem obziru popolnoma solidarni; a pravi Tržačan se malo briga za taka rogoviljenja, šunder delajo le nekateri pobalini, pa plačena druhal, katera pa bi se dala tudi od Slovencev kupiti, ko bi ti imeli denara za take spletke; kajti naši „Lazzaroni“ poznajo franke, pa tudi rublje, samo da bi bili. Kakor sem uže večkrat poudarjal: vlada preveč božka rogovileže, mej tem ko pohlevne ovčice (Slovence)..... — Tukaj bi trebalo drugih sredstev in eno najboljših bi bilo

## LISTEK.

### Bovec in njegova okolica.

Spisal P. Kobal.

Britka žalost me prešine,  
Ko se spominim domovine  
Vsemu svetu nepoznane,  
Od nikogar spoštovane.  
S. Jenko.

Komaj je minolo dvajset let, odkar je eden najboljših slovenskih pesnikov tako pel. In čeravno se je v tem času prav mnogo na bolje obrnilo v naši mili domovini, vendar na čelu stoječa kitica tudi še dandanes nij zgubila svojega pomena, še dandanes je Slovenija vsemu svetu nepoznana, od nikogar spoštovana! Dasi krije tudi naše dežele brezkončno mnogo prirodnih lepote in čud v svojem oserčji; dasiravno bi se marsikater kraj na Slovenskem lahko kosal s katerikoli drugim gledé svoje lege in mikavnosti; vendar molčijo o njih vse popotne kujige, ki so pri turistih najbolj v rabi.

In če je tudi v kateri knjigi omenjeno nekoliko o krasnem Bledu, o čudoviti Cerknici, zakriva se kolikor mogoče, da ti kraji leže na Slovenskem, da po njih prebiva sicer pohleven narod, ki pa ima vse sposobnosti in zmožnosti na sebi, tujčevo varušstvo odpraviti, postaviti se na lastne noge in če treba, tudi psvetiti se svojim dosedanjim tlačiteljem.

Toda pustimo nam zavidljive sosede, katerih oholost in brezozirnost sta nepresegljivi, in poglejmo, ali so se vsaj domačini Slovenci zmenili za svojo domovino, kolikor zaslujuje. — Žal, da moramo tudi svojo lastno nemarnost priznati in obtožiti se dokaj zamud. Tudi pri nas se še nij razodela domovinska ljubezen v tem, da bi se učili spoznavati svojo lastno deželo, njene prednosti, pa tudi ovire njenega razvitka in da bi po teh uravnali svoje pripomočke za boljo bodočnost našega ljudstva.

In ravno pri nas na Goriškem smo dostikrat tako nevedni, da še svojega sosednega okraja ne poznamo. In če velja to ob katerem okraji, velja gotovo o Bovškem, ki je od središča ostale dežele najbolj oddaljeno in po visocih gorah odločeno.

Da bi to temoto v poznanji domače dežele nekoliko pregнал, odločil sem se popisati bovški\* okraj in upam da bode ta popis Sočane tem bolj zanimal, ker se je ravno sedaj osnovala bovška čitalnica, vključba tolikim, vsestranskim zaprekam.

### I.

Če prideš po veliki cesti, ki drži iz Gorice na Koroško, do Žage in prekoračiš ondi most čez rezjansko Belo (beli potok) ter jo zaviješ proti severo-

\* Pisava tega krajevnege imena nikakor nij še stanovitna. Kakor se to danes izgovarja, morala se je prvotna oblika glasiti Bolec ali Belec. Iz tega je nastalo potem B u c, ali razvezano Bovec. Na Poljskem nahajamo veliko krajevnih imen Belec. — Po prvotni obliki je poimeno ital. Plez, lat. Ampletium in nemško Flitsch.

vzhodu, treba ti je le malo korakov narediti, da se ti odpre največa kotlina ob gorenji Soči. Ta kotlina je nad sedem kilometrov dolga, široka pa 1—2 kilometra in meri skupaj 125□ kilometrov.

Od vzhodne strani priteče v bovško dolino bistra Soča, izvivši se iz jako stisnene trentarske in soške grape, po kateri je 13 kilometrov daleč tekla. Skoro potem sprejme od desne strani močen pritok Koritnico, ki priteka od severja izpod Mangarta. Soča in Koritnica delita bovško kotlino na tri neenake dele: severni, največi in najvišje ležeči je bovška ravnina; južni se imenuje čezsoška ravnina in vzhodni, naj manjši del koritniška ravnina, okrog vasi Kal-Koritnica.

Bovško kotlino obdajajo okoli in okoli z jako visoke in sterne gore. Že od daleč zapaziš njih svetlo-sivo barvo. Posamezni deli tega gorovja so podobni staremu, razpadajočemu zidovju. Vse je divje razrito in razklano, zlasti na severni strani kotline. To pobočje kaže po vsi svoji visokosti golč, skalnata rebra. Velikanske stene vzdigajo se večkrat do 1000 metrov navpik in vse drugo je sestavljeno iz strašanskih robov, ki so eden vrh družega nakopičeni.

Iznad takih grebenov molé kviško posamezni vrhi. Njih podoba je jako nepravilna, tu rogu, ondi igli in drugod zobu podobna, sploh pa jako čudna in strahoviča.

Neka posebna groza obide človeka, ko ogleduje to gorovje. Zdi se mu, da se ti velikani zdaj pa zdaj nanj posujejo in ga s se svojo težo pokopljejo. Nehoté se spomni Vodnikove kitice;



„Zastonj naj boj in trud bo naš  
Zastonj prelita kri slovanska!  
To hoče narod samopaš,  
Tergovska duša ta — britanska!  
Zatorej: . . . . .

Da konca bo začeti boj,  
Da tudi ta sovražnik pade!“

Bog daj, da bi se za Slované reč vendar enkrat  
na srečno obrnila!

## Politični pregled.

Aprilsko politično vreme se razteza tudi na mesec maj, ker ni še vedno nič stanovitnega ni v notranji ni v zunanji politiki. Vendar pa veje zadnje dni nekoliko mirnejša sapa in po novejših vestih soditi, — uravnajo se skoro naše notranje razmere in tudi nevarnost osodepolne evropske vojne bode prognana. — Avstrijska in ogerska vlada ste dognali dogovore zaradi nove pogodbe. Zdaj se ministri na Dunaji in v Budapešti razgovarjajo s kolovodji raznih parlamentnih strank in vse kaže, da se tudi državna zastopa vdasta vladnim predlogom. Glede osnove nove banke je Ogersko sprejelo prenarredbe, ki so se vvele v statut, sklenjen po gosposki zbornici in tudi uradni naslov „Avstro-ogerska banka“. Za skupne državne stroške bode Ogersko tudi za naprej, kakor po dosedanji pogodbi, donášalo v primeri 30—70; v isti primeri bo deležno tudi dolga 80 milijonov; colnina na petrolej ostane po 3 gl., colnina na kavo se pa po želji Madjarov povikša na 24 gl., tudi gledé volnene robe se vstreže Madjarom z novimi tarifami. — Ministri, ki so o teh predlogih poročali posameznim državnoborskim klubom, sklepali so vsi svoje govore z opazko, da smatra vlada svoje delovanje v dosego avstro-ogerske pogodbe kot koučano ter se nadeja, da bode državni zbor vse dotične določbe potrdil, kajti ozirati se je na nje v njihovi skupnosti: če se ena sama določba zavrže, uniči to celo poravnavo. — Predno pride nova pogodba v razpravo, izročite vladi zboroma na Dunaji in v Budapešti v sklepaue vprašanje: kako naj se tu in tam nabere znesek onih 60 milijonov gl., ki so dovoljeni za vojne namene. — Pogodba, ki jo vladi predlagati državnim zbornicam, nam ne more biti Slovanom nikakor po volji, ker podaljša zopet za 10 let dualizem z vsemi nasledki — to je gospodarstvo Nemcev in Madjarov nad avstrijskimi Slovani. Za to pa se je neizmerno veselé vsi ustavoverski časopisi.

Zvunanji položaj je še vedno nespremenjen. Anglija tirja, Rusija zanikuje, Nemčija posreduje, Italija oborožuje in Avstrija, kakor smo ravnokar poročali, utrjuje vsaj začasno svoje notranje razmere, da bi imela v sedanjem kritičnem času na zunanji prostejše roke. — Francija pa kaže, kakor bi se za vse

od vsake strani, kakor Triglav. Od Kerna se spušča niži hrbet proti severozahodu do bovške kotline, iz katerega se vzdiguje manjši versaci: Vrata, Versič, Javoršek, Krasi itd.

Če pogledamo zadnjič še na geološki (sestavo gor, ki obdajajo bovško kotlino, najdemo, da obstoje vse iz dachsteinskega apnenika (rhatiške tvorbe). Razen tega nahajamo v bovški kotlini rudeči apnenik in apnenski škrljenc ter sivi peščenec, ki je sem ter tja kredi podoben.

Izmed novijih terciarnih (neogensko terciarnih) tvorb imamo med Žago in Bovcem skladbo grušta in konglomerata, in sicer precej visoko nad Sočino gladino. Sicer je pa vsa kotlina napolnjena z alluvijskimi tvorbami. Zdi se, da je koritniško jezero, ko je predrlo jez pri bovški soteski, poplavlilo in napolnilo vso kotlino z gruščem in apnenčevim peskom.

Vrh teh naplavov se je naredila rodovitna zemlja, ki bi lahko obilno rodila. Ali to rodovitnost zavira mrzlo in trdo podnebje, ki vlada na Bovškem zaradi visokih, čez snežno mejo vzdigajočih se gor. Drugič je pa treba pomisliti, da bovška kotlina že jako visoko nad morjem leži. Tako je trg Bovec 448, bovški grad 557, izliv Koritnice 480 in izliv rezijanške Bele 370 metrov nad morjem vzdignjen.

(Pride še.)

vojno rožlanje prav nič ne brigala, mariveč razstavlja veseljnemu svetu sad miru: bogate zaklade umetnosti, obrtnije in poljedelstva. Srečna Francija, katera obsega toliko notranje moči, da je v kratki dobi po nesrečni zadnji vojski ne samo ogromne vojne stroške poravnala, ampak se tudi tako okrepila, da se zamore sedaj še sijajno, velikansko svetovno razstavo ponašati!

Rusko-turški voz je še vedno trdno zadržan in še ni gotovo, ali se posreči nemškemu posredovalcu, da ga z lepa razvozla. Zdi se vendar, da se začena angleška razburjenost nekoliko polegati, morda za to, ker se je angleško ljudstvo samo na raznih javnih shodih začelo na ves glas upirati sedanji vojeviti vladni politiki, ali pa tudi, ker se ni nadejati avstrijske pomoči. Grof Andrassey, navezan po trocarskem dogovoru na Nemčijo, se je namreč prepričal, da bi Rusiji pomagala Nemčija in Laška, Angleški pa Francoska; da bi tedaj nastala evropska vojska, katere se je pa ravno Avstriji najbolj bati. — Potovanje ruskega poslanca v London ima nekda pomirljiv pomen, isto tako tudi potovanje grofa Šuvalova, ruskega poslanca na angleškem dvoru, v Peterburg.

Nemški cesar je poslal caru Aleksandru najviši red „pour le merit“ (za zasluge) s podobo Friderika Velikega in mu je ob enem sporočil: „Moja vojna bo s ponosom gledala ta red na prsih Vašega Veličanstva“.

Iz Carigrada se poroča, da je Sultanovo stanje jako nevarno; če ga Turki do zdaj še niso odstavili, zahvaliti se ima le navzočnosti Rusov. Angleški upliv zdaj prevladuje. Ministri, paše in turški narod vse sovraži zdaj sultana. — Porta se je začela podajati san-štefanskim pogojem. Turške posadke uže izpraznjujejo trdnjavi Artvin in Sumlo, le Silistrije in Varne še niso popustile.

V Italiji ne nehajo spenjati poželjivih rok po avstrijskih južnih provincijah — ter rogovilijo na taborjih za to idejo.

## Vinska razstava v Dornbergu.

Pač krasen je bil dan v vsakterem oziru! Uže jutraj je obečalo zlato soluce najlepši pomladanski dan in res je privabilo krasno vreme veliko obiskovalcev iz mesta Gorice.

Vino je bilo razstavljeno na okusno okinčanih policah in tudi steklenice so bile letos dokaj čedniše.

Popoldne ob 3. zbere se presojevalna komisija, sestavljena iz sledečih gg.: g. Rihard Dolenc, vodja vinorejske šole na Slapu, g. Bras, vinski trgovec v Gorici, g. Leban, veleposestnik v Černičah, g. Mrevle, vinorejec in posestnik v Dornbergu, g. J. Sinigoj, župan v Dornbergu in prof. Povše. Komisija določi po temeljitem posvetovanju, da se ima soditi vino vedno kot vino, katero je namenjeno za svetovno trgovino in ne kot blago, kakoršno ljubijo naši domači vinski trgovci, ker sedaj, ko razsaja trtna bolezen, je cena še primerno dobra, pa morda bodo nastopile zopet bogate vinske letine povsod, ktere bodo prouzročile, da ne bode naša vina dobila toliko kupcev, tedaj tudi ne take visoke cene. Takrat bodo zamogli le oni vinorejci prodati vino, kateri bodo imeli tako napravljeno, kakoršno sivi v vinski svetovni trgovini.

Gosp. vodja Dolenc povdarja še, da je vinorejsko društvo zdatno podpirano od c. k. kmetijskega ministerstva, katero gotovo le na to upliva, da bi se vino napravljalo po umnih vodilih kletarstva, ali po domače, po poduku nove šole. Temu razgovoru podalo je povod vino, katero je bilo zelo rumene boje, ktera sicer našim domačincem dopada, pa za svetovno kupčijo ni, ker vino belo mora biti blede in ne zago-rele rumene boje. Vsako vino se je natančno presojevalo po barvi, okusu, čistosti, sladkosti, moči in duhu.

Skoro vsa vina so bila istinito vredna priznanja in celo mej nižjimi poskušnjami nahajala so se nekatera vse hvale vredna. Veliko vin je bilo, ktera so prejela soglasno odlikovanje. Predaleč bi začel s poročilom, ko bi hotel vsa vina popisati. Naj zadostuje, da le splošno o razstavljenih vinih pišem.

Naj prvo moram hvaliti Dornberžane, da istinito napredujejo in da je letošnja razstava jasno to dokazala. Skoro pri nobenem vinu ni bilo mogoče grajati na pr. da je nečisto, da je cikasto, da je preterpko, kar se je pri prvih razstavah opazovalo. Posebno dopadala, so ona vina, ktera so napravljena bila po vodilih umnega vinorejskega poduka, tedaj po nasvetu nove šole. Boje so bila taka vina lepe blede-rumeni-kaste, prijetna, okusna, ne kisela, ne preterpka, ker bile so jagode obrane od hlantina. Tudi to me je jako

veselilo, da ni bilo nobenemu razstavljenemu vinu mogoče očitati, da je bilo hranjeno v slabi smrdljivi posodi, kar kaže, da so se naši vrli dornberški napredni vinorejci popolnoma privadili s n a z n o s t i v vinskih posodah. Prav tako! saj vse to bo skupej pripomoglo, da bodo dornberška vina kmalu ne le v deželi, ampak zunaj deželnih mej sloveča in tako privabila obilno kupcev, in prav to edino zagotavlja Dornberžanom boljšo bodočnost, sigurno prodajanje vina po poštenih ceni in s tem blagostanje. Izvrsten je bil pikolit od l. 1860 gosp. U. G., prav tako starina malvazija g. S. in sploh vseh razstavljavcev.

Konečno je domač penecovec podal priliko, da je g. vodja Dolenc napravil primerno napitnico, v kterej je kot dobro znani sloveči vinorejski strokovnjak poudarjal lep napredek dornberških vinorejcev, katerim tudi obeča, da so uže na trdni podlagi in da kmalu nastopi zanje doba, ko bodo iz prijazne dornberške okolice prodajali ptujcem-trgovcem Nemcem, ne le hruške, zgodnje češnje in zgodnji grah, ampak sloveče dornberške botelje, ter napliva vrlim naprednjakom dornberškim in njih občinarju prof. P., ki je z dobrim svetom in podukom pripomogel k tako sijajnemu uspehu današnje vinske razstave.

P. se zahvaljuje v svojem in dornberških vinorejcev imenu gosp. vodji Dolencu posebno, da je prišel in sodeloval kot presojevalec ter s svojo veliko strokovno znanostjo pripomogel, da so se vina natančno presojevala ter še mali pogreški razpravljali, kar more le še boljše hasniti in pospešiti lepo se razvijajočo vinorejo dornberško.

Potem je načelnik vinorejskega društva g. Križman prebral pismo od slav. c. k. kmetijskega društva, katero srčno pozdravlja marljivo vinorejsko društvo in mu priznava lepi napredek. Prof. Povše se zahvaljuje še gg. udom komisije za uspešno sodelovanje.

Naj omenimo še, da smo zapazili mej obiskovalci razstave veliko slav. občinstva posebno iz mesta Gorice, mej kterimi tudi jako čislane visoke gospode, Dornberžani! le tako naprej in ureditela se bo blaga in iskrena želja poročevalca, katero je pri ustanovi društva imel, to je zagotoviti Dornbergu boljšo trajno, srečno bodočnost, ker jim je podelil stvarnik tako ugodno naravno stališče za uspešno vinorejo; le tako naprej in kmalu bomo po mestih v velikih gostilnah (hotelih) videli steklenice (botelje) z napisom „Dornberško vino“, katero bo spodrinilo do sedaj ptuje, pa povsod v hotelih kraljujoče botelje.“

Dornberžan.

## Razne vesti.

Cesarjev odgovor, priložen na prvem mestu današnje številke, je došel občinam: Ajello, Oglej, Blijana, Brazzano, Campolongo, Kopriva, Cervinjan, Chiopris, Viscone, Kormin, Corona di Mariano, Dolnja, Fara z Villanova, Fiumicello, Ioaniz, Ločnik, Medana, Medea, Moraro, Mossa, Muscoli, Kviško-Sy, Martin, Romans, Ruda, S. Lorenzo di Mossa, San Vito, Tappogliano, Terzo Versa, Villa Vicentina, Villesse in Visco. — Prebivalstvo vseh teh občin (pomenljivo je, da leže večinoma prav na državni avstrijsko-italijanski meji) je namreč z ogromnim številom podpisov pokrilo addresso, ki so jo napravili najveljavnejši možje v naši furlaniji ter jo poslali predsedništvu c. k. ministrskega sveta na Dunaj — in to par tednov poprej, kakor je dotična deputacija društva „Sloga“ izročila v Kviškem in Kobaridu sklonjeno addresso Nj. E. gospodu ces. namestniku v Trstu. — Izjava presv. Cesarja je jasna in naši zagrizeni nasprotniki berejo iz nje lahko tudi zaslužni odgovor na vse svoje strastne napade, s katerimi so se zaganjali zoper naše lojalne demonstracije, ki so jih vzbudile „graje vredne homatijske posameznih, prenapetih in revolucionarnih elementov italijanske narodnosti.“ — Njegovo Veličanstvo je z „dopadajenjem“ na znanje vzelo izraze pešedovane avstrijske zvestobe in njegova vlada nalaga cesarskemu namestniku, naj vladarjev odgovor po županstvih naznani vsemu ljudstvu in posebno še občinskim starešinstvom zbranim v javnih sejah, kar gotovo sijajno potrjuje veliko važnost cesarskega akta.

Da bi tudi draštvo „Sloga“ nobenega odgovora ne prišlo na svojo addresso — kar pa menda gotovo ho — uže ta odgovor na addresso furliansko-briskih občin nam mora biti sijajen dokaz, da so naše izjave vdanosti v najvišjih krogih po vrednosti vse drugače sodili, nego so si zastopniki gorških italijanskih liberaluhov prizadevali tolmačiti jih. — Zanimivo je, da poštenjaka „L' Isonzo“ in „Il Goriziano“ o cesarjevem odgovoru tako solidarno molčita, — kakor bi ju bil kedo po zobeh udaril.

Mestne volitve bodo dne 28. 29. in 31. t. m. V III. volilni skupščini izstopijo gg. France Faifer, in G. G. Strechel, v II. skupščini gg. France prof. Corolini, Leopold pl. Claricini in monsig. Avgustin Codelli in v I. skupščini: gg. Dr. Bressan, dr. Luzen-

\*) Kakor smo iz zanesljivega vira pozvedeli, hoče prof. Povše o tej razstavi imeti podučilji govori v Dornbergu ter bo povabil ondoto vinorejsko društvo, da sklade shod svojih vinorejcev. — Op. uređ.

